

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2015. november hó 10. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2015. évi június hó 3. napján kihirdetett 1.B.671/2013/86. számú ítéletét megváltoztatja akként, hogy I. r. vádlott vonatkozásában a Vásárosnaményi Városi Bíróság 3.Bk.176/2011/5. számú, illetve a Nyíregyházi Törvényszék 1.Bkf.73/2012/3. számú ügyében engedélyezett feltételes szabadságot is megszünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 14.860 (Tizennégyezer-nyolcszázhatvan) Ft bűnügyi költség II. r. vádlottat terheli.

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró törvényszék I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntetében (1978. évi IV. törvény 170. § (1), (6) bekezdés I. fordulat), társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében (1978. évi IV. törvény 176. § (1), (2) bekezdés c) pont) és testi sértés vétségében (1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés) halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 7 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Megszüntette e vádlott vonatkozásában a Kisvárdai Városi Bíróság 4.Bk.190/2012/2. számú ítéletének végrehajtása során alkalmazott feltételes szabadságot.

II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1), (8) bekezdés I. fordulat), és társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében (Btk. 221. § (1), (2) bekezdés c) pont) állapította meg és halmazati büntetésül, mint többszörös visszaesőt 7 szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg. E vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Mindkét vádlott esetében rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész I-II. r. vádlottak terhére büntetésük súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, álláspontja szerint a középértékben meghatározott szabadságvesztés büntetés kiszabása nem elegendő a büntetési célok eléréséhez, azt lényegesen meghaladó mértékű börtön, illetve fegyházbüntetés kiszabása indokolt.

I. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbeztek.

I. r. vádlott az ítéletábrához intézett beadványában az elsőfokú bíróság ítéletének felülvizsgálatát és nyomozási szakba történő visszarendelését kérte. Úgy vélte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a tárgyi bizonyítékokat, amelyek az ő állítását igazolták volna. Sem a lécen, sem pedig a késen nem találták meg az ujjlenyomatát, sem pedig a DNS-ét, márpedig, ha ezekkel a tárgyakkal követette volna el a bűncselekményt, akkor az ujjlenyomatra, vagy a DNS-nek ott kellett volna lenni. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe annak a tanúnak a vallomását, aki a sértettől és mindkét vádlottól függetlennek számít, aki elmondta, hogy amikor a bűncselekmény történt ő (I. r.) ott sem volt a helyszínen. Ez a tanú A tanú azt is elmondta, hogy I. r. vádlottat hárman is ütték, ..., ... és Sérelmezte, hogy a törvényszék ..., mint tanút hallgatta meg, pedig részt vett a bűncselekményben. A törvényszék a sértett által beadott tanúkat előtérbe helyezte pedig ők a sértett rokonságába tartozik, míg az ő általa beadott tanúk vallomásait nem találta alaposnak. Kifogásolta azt is, hogy a tárgyalások alatt végig „hírzárlat” alatt volt. Továbbá bepanaszolták a bírót urát elfogultságáért és emiatt lehetett velük ennyire szigorú.

II. r. vádlott és védője enyhítésért éltek jogorvoslattal.

II. r. vádlott írásbeli beadványában hivatkozott arra, hogy a szakértői vélemény bűnösségét egyértelműen nem állapította meg. Sem ujjlenyomatát, sem DNS-ét nem találták meg. A törvényszék a védelmére és a tárgyalás pozitívabb irányú kimenetével kapcsolatos döntő bizonyítékokat nem vette figyelembe, így családtagjai, hozzátartozói vallomását sem, ugyanakkor a sértett rokonainak, hozzátartozóinak vallomását elfogadta. Sérelmezte, hogy a pártatlan tanú ... vallomását sem vette figyelembe a bíróság. Végül ő is kifogásolta „a hírzárlatot” és kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság elfogult volt vele szemben. A főbíróságot arra kérte, hogy az ítéletet helyezzen hatályon kívül és olyan bíróságra utalja, ahol az elfogultság fogalma sem merülhet föl. A 7 év fegyházat rendkívül megalázónak tartja és a tárgyi súlynak sem megfelelő.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezését fenntartotta.

Az ítéletábrát a mindirányú fellebbezések folytán a törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § (1) bekezdés szerinti nyilvános ülésen teljes terjedelmében felülbírálatának körébe vonta a meghozatalát megelőző eljárással együtt.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta és észrevételezte, hogy az első fokú ügyész

fellebbezésében tévesen jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság középértékű büntetést szabott ki, mivel nem vette figyelembe, hogy az I. r. vádlott különös, míg a II. r. vádlott többszörös visszaesőnek minősül és ilyen esetekben speciális szabályok érvényesülnek és a halmazati büntetés kiszabás alapul vételével kell a kiszabható felső büntetési tételt felével emelni.

I. r. vádlott védője fellebbezésének irányát fenntartotta, kételyét fejezte ki az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát illetően, mivel olyan tanúk nyilatkozatát vette figyelembe, melyeket minden kétséget kizáró bizonyítékként elfogadni nem lehet. Nem értett egyet továbbá a törvényszék azon megállapításával sem, hogy a vádlottak egymás tevékenységéről tudva közösen bántalmazták súlyos módon a sértettet. Álláspontja szerint I. r. vádlott II. r. vádlott szándékát túllépve cselekedett, mivel korábban erre irányuló megbeszélés köztük nem volt. Végül a másodlagosan indítványként előterjesztett enyhítést célzóan az életveszély közvetett voltának nyomatékos értékelését indítványozta védece javára.

II. r. vádlott védője perbeszédében csatlakozott az I. r. vádlott védője által előadottakhoz. Emlékezete szerint az első fokú bírósági eljárásban felmentésre irányuló jogorvoslat is előterjesztésre került (az ítélet tábla a 86. számú tárgyalási jegyzőkönyvben a II. r. vádlott védőjének csupán enyhítésre irányuló fellebbezésének rögzítéséről győződött meg). II. r. vádlott védője is arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mivel olyan tanúk vallomásait zárta ki, amelyet nem tehetett volna meg és e körben indokolási kötelezettségének sem tett teljes körűen eleget. Osztotta I. r. vádlott védőjének a szándékegység hiánya vonatkozásában kifejtett érvelését is, továbbá úgy ítélte meg, hogy olyan körülmény, ami a magánlaksértés minősített esetét megalapozná nem merült fel. Enyhítésre irányuló másodlagos indítványa körében az enyhítő körülmények nyomatékos figyelembevételét indítványozta.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást és ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Az általa megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól és a másodfokú eljárásban irányadónak tekintendő.

I. r. vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését azzal, hogy nem volt a helyszínen, míg testvére II. r. vádlott az eljárás különböző szakaszaiban változó és ellentmondásos vallomásokat tett. A törvényszék az ügyben számos tanút hallgatott ki és helyt adott II. r. vádlott valamennyi bizonyítási indítványának is. A törvényszéknek a bizonyítási eljárás eredményeképpen ellentétes bizonyítékok álltak rendelkezésre. E bizonyítékokat igen részletesen vizsgálta, elemezte és a logika szabályait nem sértve értékelte. Indokolási kötelezettségének teljes körűen eleget téve számot adott arról, hogy mely bizonyítékot fogadott el a tényállás alapjául, és melyeket nem. Ellentétben a védői érvelésekkel a megállapított tényállás az ítélet tábla álláspontja szerint megalapozott, a felmentést célzó védelmi jogorvoslatok az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadják, amely a megalapozott tényállásra tekintettel a Be. 351. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett. A másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére ez esetben törvényes lehetőség nincs.

A törvényszék helyesen döntött, amikor I. r. vádlottal szemben a számára előnyösebb az elkövetéskor irányadó anyagi jogszabályokat alkalmazta, míg testvére II. r. vádlott esetében az elbíráláskori jogszabályok alkalmazásáról döntött és döntésének indokát is adta. Helyes a vádlottak terhére rótt cselekmények minősítése is. Ellentétben a védelmi állásponttal a törvényszék törvényesen vont következtetést a vádlottak szándékegységére. E körben kifejtett érveit (ítélet 28. oldal 3. bekezdés) az ítélet tábla osztotta, és álláspontja szerint eredményesen nem támadható a magánlaksértés cselekményénél a felfegyverkezve elkövetés sem.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket mindkét vádlott esetén feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. A másodfokú bíróság sem az ügyész súlyosításra, sem pedig a védők enyhítést célzó fellebbezését nem találta alaposnak. Osztva a fellebbviteli főügyészség nyilvános ülésen jelenlévő képviselőjének az észrevételét az ítélet 30. oldal 5. bekezdésében rögzítettek, miszerint a törvényszék a vádlottakkal szemben középértékhez közelítő büntetést alkalmazott mellőzendő tekintettel arra, hogy mind az elkövetéskori, mind az elbíráláskori jogszabályok alkalmazása esetén a különös, illetőleg többszörös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, azonban halmazati büntetés kiszabás alapulvételével kell a kiszabható felső büntetési tételt felével emelni. Fentiekből következően az elsőfokú bíróság jóval a középérték alatt határozta meg a szabadságvesztés büntetések tartamát mindkét vádlott esetében, azonban az ítélet tábla a sértetti megbocsátás nagyobb nyomatékkaal történő figyelembe vételével a büntetések lényeges súlyosítását figyelemmel a Be. 371. § (2) bekezdésére is nem találta alaposnak, a büntetések enyhítése szóba sem kerülhetett. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetések belső arányát is az ítélet tábla megfelelőnek találta.

A törvényszék helytállóan döntött, amikor I. r. vádlottal szemben a Kisvárdai Városi Bíróság 4.Bk.190/2012/2. számú ítéletének végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette tekintettel arra, hogy a vádlott a szabadulását követő napon a feltételes szabadság első napján követte el jelen cselekményeit. Ugyanakkor az is megállapítható, hogy a Vásárosnaményi Városi Bíróság 3.Bk.160/2011/5. számú összbüntetési ítéletéből, amely a Nyíregyházi Törvényszék 1.Bkf.73/2012/3. számú határozatával emelkedett jogerőre (ítélet 5. oldal 7. sorszám alatt feltüntetett ítélet) feltételes szabadságra bocsátották, azonban konkrét szabadulására nem került sor, mivel foganatba vették a végrehajtásra váró soron következő ítéletét. Összbüntetési ítéletéből 2013. április hó 25. napján szabadult. Ez esetben az 1978. évi IV. törvény 48/A. §-a alapján, ha az elítélttel szemben több határozott ideig tartó összbüntetésbe nem foglalható szabadságvesztést kell végrehajtani és a szabadságvesztések folyamatos végrehajtása során a bíróság az elítélttel bármely szabadságvesztésből feltételes szabadságra bocsátotta a feltételes szabadság mindaddig nem kezdhető meg, amíg az elítéltt más szabadságvesztést tölt. Ha a bíróság az elítélttel több szabadságvesztésből bocsátotta feltételes szabadságra az elítéltt a több feltételes szabadságot egyidejűleg párhuzamosan tölti. A 48. § (4) bekezdése esetén a párhuzamosan töltött feltételes szabadságok mindegyikénél külön kell vizsgálni, hogy a feltételes szabadság megszüntetésének feltételei fennállnak-e.

Fentiekre tekintettel a jelzett ügyben is a feltételes szabadság megszüntetésére kellett, hogy sor kerüljön.

Az ítélet tábla a törvényszék ítéletének egyéb járulékos rendelkezését is törvényesnek találta és ítéletét a jelzett körben a Be. 372. § (1) bekezdésére tekintettel megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit indokai alapján a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban I. r. vádlottal szemben az előzetes letartóztatás további beszámítására az 1978. évi IV. törvény 99. § (1), (2) bekezdése, míg II. r. vádlottal szemben a Be. 381. § (1) bekezdése alapján a bűnügyi költségről történt rendelkezés.

, 2015. november 10.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 1.B.671/2013/86. számú ítélete az ítélet tábla jelen határozatával mindkét vádlott tekintetében jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2015. november 10.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

kiadó